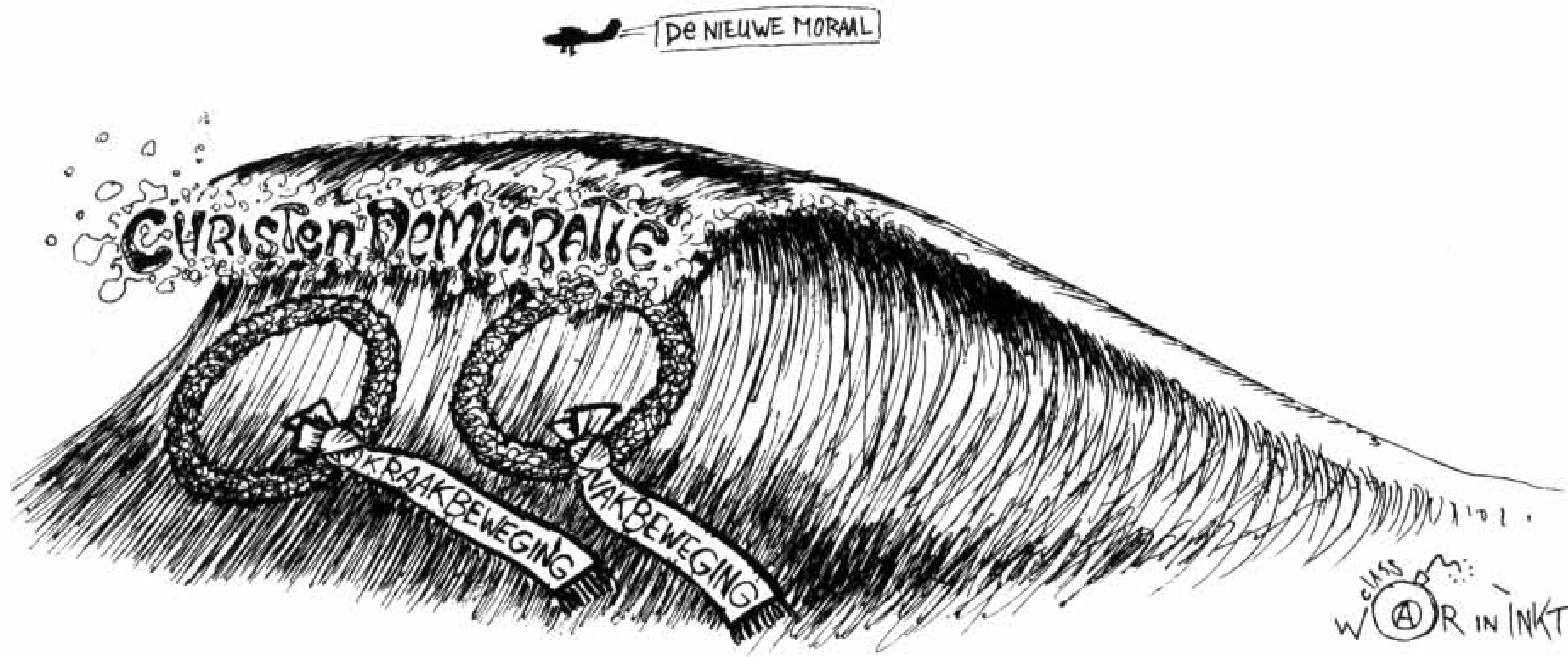
DIRECTE ACTIE

Nr. 10
November
2003

ORGAAN VAN DE ANARCHISTISCHE GROEP AMSTERDAM.

verschijnt, wanneer het uitkomt

GRATIS dankzij donaties

Kraken verboden: ben je verbaasd?

In een opmerkelijk onverassende zet begint de Nederlandse overheid haar tolerantie ten opzichte van het kraken weg te hakken. Het voorstel gedaan door de Christen-Democraat Ten Hoopen om kraken van bedrijfsruimten te verbieden werd gooedgekeurd door de Tweede Kamer en zal zeer waarschijnlijk wet worden.

In dit nummer:

Lokaal:

Gevangenis:

Squatting verboden: are you surprised?

In a remarkably unsurprising move the Dutch government is beginning to hack away at its tolerance of squatting. The proposal set forth by Christian Democrat Ten Hoopen to forbid the squatting of commercial spaces was ratified by the second chamber of the parliament and most likely will eventually become law.

LOKAAL

Ten Hoopen beweert dat organisaties van buitenlandse criminelen het Nederlandse rechtssysteem misbruiken om gebouwen te kraken alleen om ravefeesten te organiseren. Deze stereotypische Christelijke opmerking maakt het Ten Hoopen mogelijk twee vliegen in één klap te slaan. Hij kan de boosaardige buitenlanders de schuld geven, zoals tegenwoordig gebruikelijk in de politiek, en tegelijkertijd kan hij de zondige drugsgebruikende jeugd de schuld geven van het proberen om plezier te hebben buiten de winkelcultuur om, wat de acceptabele vorm van vermaak is voor de jeugd.

Maar iedereen weet wel dat politici in werkelijkheid alleen maar leugens uitspugen, dus wat is de werkelijke reden hierachter? Als eerste is het meest waarschijnlijk het feit dat in de tijd dat de economie nog in opwaartse richting bewoog Ten Hoopens rijke vriendjes sneller kantoorgebouwen bouwden dan een gemiddelde kraker een Grolsch leeg lurkt. Nu de markt voor kantoorruimte is ingestort, staat al die ruimte leeg en moet die dus beschermd worden. Een andere is waarschijnlijk dat de Nederlandse overheid (als laatste land dat nog werkelijk tolerant is tegenover krakers) over het algemeen de behoefte voelt om in de pas te lopen met de rest van Fort Europa. Ten slotte (en het meest zorgwekkend omdat het in onze handen ligt) het feit dat de kraakbeweging vooral losgeraakt is van de Nederlandse maatschappij en van een krachtige sociale beweging veranderd is in een sociale scene die geen serieuze dreiging vormt voor de heersende macht.

Met andere woorden, het nieuwe kraakverbod is niet verrassend, omdat de overheid er nu mee weg kan komen een wet door te voeren zonder al te veel onrust en verzet van het publiek terwijl ze dit op bepaalde momenten in het verleden niet kon. Het is belangrijk ons te herinneren dat de erkenning van het kraken door de Nederlandse rechtbanken en de politie een product was van een sterke sociale beweging die hen geen andere keus liet, niet iets dat wet werd door de welwillende harten van sommige politici (alsof zij überhaupt een hart hebben).

Met andere woorden, we zouden ons de oude conclusie moeten herinneren dat wetten brengers van repressie zijn tegen zij die geen privileges en macht hebben in de maatschappij. Het kleine aantal progressieve wetten zijn slechts kruimels waarvoor geworsteld is om ze van de tafel van het bedrijfsleven en de staatsbureaucratie af te halen. Daarom zouden we niet verrast moeten zijn, want als krakers niet in het offensief zijn verliezen we terrein. Dus als krakers zou ons antwoord op deze nieuwe wetgeving niet moeten zijn om een stap terug te zetten (uit angst het kleine aantal rechten dat we nog hebben te verliezen, waarvoor we zo hard gevochten hebben) en linkse coalities tegen de rechtse overheid te steunen (zoals Keer Het Tij bijvoorbeeld). We zouden echter moeten proberen, als krakers, weer de verbinding te maken met de plekken waar we leven en werken en doorgaan met de direct actie van het kraken van bedrijfsruimten (het kraken van de Taartpunt bijvoorbeeld).

Het feit dat deze nieuwe wet de mogelijkheden om te kraken (en collectieve strijd in het algemeen) moeilijker maakt, betekent niet, dat nu de kraakscene onder bedreiging staat, het zou moeten terugkomen van haar radicale conclusies, om opener te lijken voor mensen van buiten de scene. Want de waarheid zeggen, hoe impopulair die ook is, is altijd de meer revolutionaire weg. En de waarheid is (dat hoop ik tenminste) dat de kraakscene er niet is om te vechten voor sociale huur of slechts als waakhond tegen speculanten. Maar dat het uiteindelijk echt gaat om het creëren van vrijplaatsen die tenminste een beetje ruimte geven om adem te halen buiten de sfeer van staat en kapitaal. Plaatsen waar mensen zich kunnen organiseren, terugvechten, en eraan kunnen werken om werkelijke verandering te brengen. En alleen een echte sociale beweging, niet een sociale scene, kan aanvallen tegen het kraken stoppen ongeacht wie er aan de macht is, omdat een overheid (links of rechts) die te maken krijgt met een anti-autoritaire massabeweging gebaseerd op de directe actie van kraken zich altijd tweemaal zal bedenken voordat ze repressieve wetten introduceert.

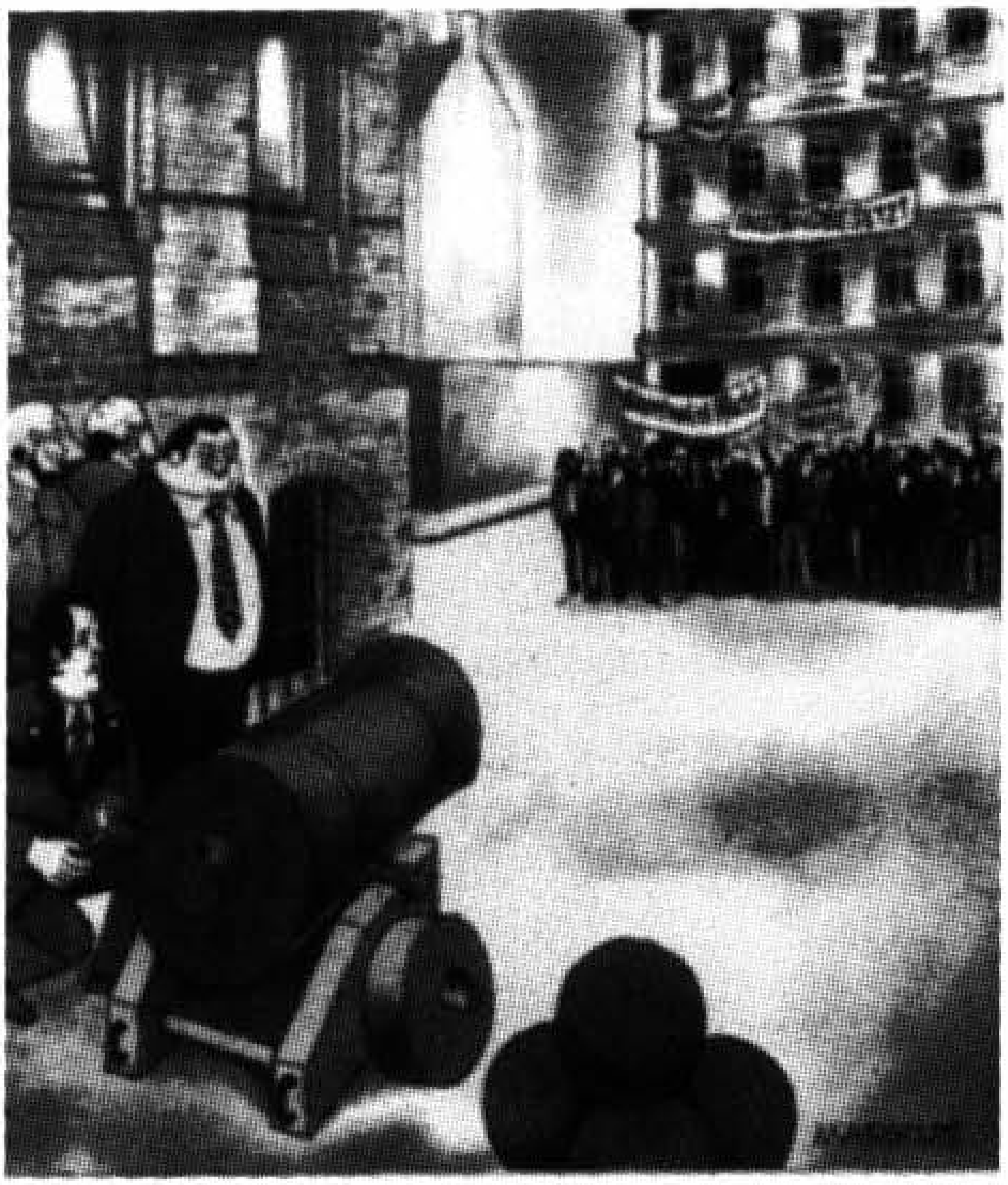
Emmet La Point

Informatiebronnen:
Een anarchistische FAQ: www.infoshop.org/faq
Nieuwe anti-kraakwet: www.squat.net/kraakverbod
Ascii verklaring over ant-kraakwet:
www.scii.nl/ascii/hactivism/cda

Ten Hoopen claims that organizations of foreign criminals abuse the Dutch legal system to squat buildings only to organize rave parties. This stereotypically Christian remark allows Ten Hoopen to kill two birds with one stone. He can blame the evil foreigners, as is so popular today in Dutch politics, and at the same time blame the sinful drug using youth for attempting to have some fun outside of the shopping culture, that is the acceptable form of recreation for youth.

But in reality everyone knows that politicians only spit lies so what are the real reasons for the change of attitude on squatting? One is most likely the fact that back when the economy was going up Ten Hoopen's rich buddies were building office buildings faster than the average squatter can suck down a Grolsch. Now that the market for office spaces has crashed they are all standing empty and need to be protected. Another is probably because the Dutch government in general feels the need to fall into step with the rest of Fortress Europe (being that last country that is still truly tolerant of squatters). Finally (and most disheartening because it is in our hands) because the squatting movement is pretty much disconnected from Dutch society and has turned from a powerful social movement into a social scene that is not a serious threat to the powers that be.

In other words the new kraakverbod is unsurprising because now the government can get away with passing such a law with very little disruption or outcry from the public while at certain moments in the past it could not. It is important to remember that the acknowledgement of squatting by the Dutch courts and police was a product of a strong social movement that gave them no other choice, not something that was legislated out of the goodness of some politicians hearts (as if they had hearts to begin with).

In other words we should remember the old conclusion that most laws are agents of repression against those without privilege and power in society. The small number of progressive laws are mere crumbs wrestled from big business's and state bureaucracy's table. Therefore we should not be surprised, because when squatters are not on the offensive we are losing ground. So as squatters our reply to this new legislation should not be to step back (out of fear of losing the small number of rights we still have, and that were fought so hard for in the past) and support the left wing coalitions against the right wing government (Keer Het Tij for example),but try to, as squatters, reconnect to the places where we live and work and continue the direct action of squatting commercial spaces (the squatting of the Taartpunt being a possible example).

However just because it is clear that this new law will make the possibilities for squatting (and collective struggle in general) more difficult doesn't mean that, now that the squatting scene is under threat, it should back pedal from its radical conclusions, in order to seem more open to people outside the scene. Because saying the truth, no matter how unpopular, is always more revolutionary. And the truth is that (I hope at least) the squatting scene is not about fighting for social rent or merely being a watch dog against speculators, but is actually about creating free spaces that at least give some breathing room outside the realm of state and capital. Spaces where people can organise, fight back, and work to really change things. And only a real social movement, not a social scene, can stop attacks upon squatting no matter who gets into office, because a government (left or right) which faces an anti-authoritarian mass movement based on the direct action of squatting will always think twice before introducing regressive laws.

Emmet La Point

Sources of info:

An Anarchist FAQ: www.infoshop.org/faq
New anti-squat law: www.squat.net/kraakverbod
Ascii statement on anti-squat law:
www.scii.nl/ascii/hactivism/cda

Mark Barnsley op bezoek in Amsterdam

De Anarchistische Bibliotheek was de maand augustus dicht geweest. Als opening van een nieuw 'seizoen', had AGA al voor de zomer besloten een informatiedag te organiseren over gevangenisstrijd. In het laatste nummer van Directe Actie heb je daar al over kunnen lezen. Zaterdag 13 september was deze dag.

De middag begon een beetje verlaat met een spreker van het Anarchist Black Cross Holland. Hij vertelde de ongeveer veertig aanwezigen over het werk van het ABC. De situatie in Nederland zal de komende jaren zeker niet vriendelijker worden voor activisten. We moeten ons voorbereiden op een repressiever beleid. Goede ondersteuning van onze gevangenen is dan zeer belangrijk. Natuurlijk kwam ook Volkert van de Graaf ter sprake. Het ABC is een aantal keer in het nieuws geweest hierover. Het ABC zou Volkert steunen. Daarom hebben ze een pamflet geschreven waarin zij uitleggen waarom ze de zaak van Volkert volgen. Ze hopen door contact met Volkert te onderhouden meer inzicht te krijgen in wat er achter de muren gebeurt, wat ons niet verteld wordt. Als collectief dat tegen het gevangenissysteem strijdt, zien ze het als hun plicht om de wereld te tonen hoe ver de staat gaat om haar positie te behouden.

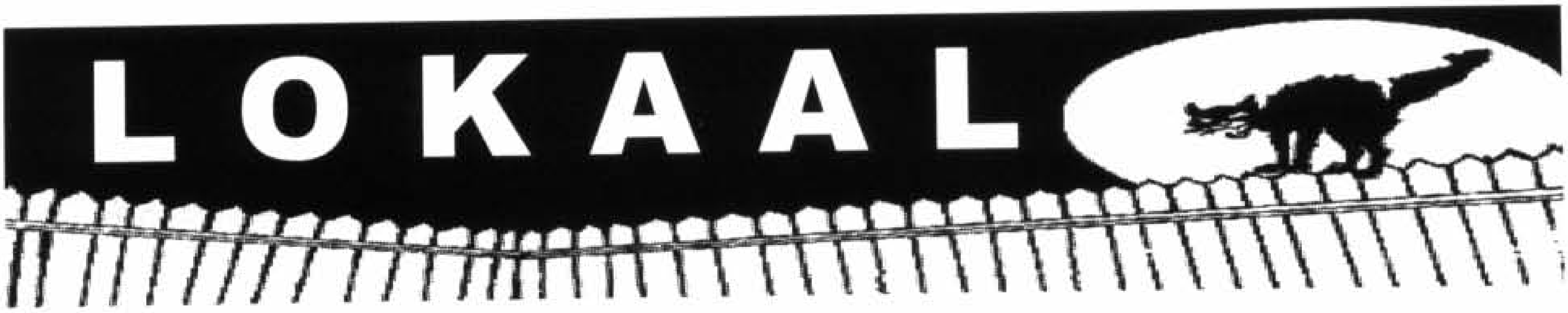
Hierna was het de beurt aan Mark Barnsley. Deze middag was de eerste in een reeks van spreekbeurten in Nederland, België en Duitsland. Mark vertelde hoe hij al op jonge leeftijd actief werd in de anarchistische beweging van Sheffield. Als leerling automonteur las hij in de kantine de Sheffield Anarchist en sprak met collega's over het anarchisme. In 1979 vertrok hij naar Libanon om tegen de fascistische milities te vechten. Bij terugkeer in Groot-Brittannië werd hij in Dover opgepakt met kneedbare explosieven. Hiervoor heeft hij twee jaar gevangen gezeten. Na zijn vrijlating is hij direct weer actief geworden in de anarchistische beweging in zijn thuisstad Sheffield. In 1984-85 steunden de Sheffield Anarchists de stakende mijnwerkers. Mark, die lid was van de Sheffield Anarchists, richtte met anderen een steungroep op voor gevangen mijnwerkers. Toen eind jaren tachtig de Sheffield Anarchists ophielden te bestaan, bleef Mark actief op verschillende terreinen.

In de zomer van 1994 nam zijn militante leven een onverwachte wending. Mark werd aangevallen door 15 dronken studenten en kreeg hiervoor 12 jaar gevangenisstraf. De straf en vooral het feit dat Mark gestraft werd, maakte duidelijk dat Mark niet gepakt was vanwege dit incident maar vanwege zijn politieke ideeën. Justitie en politie hadden in deze zaak een mogelijkheid gezien om Mark, jarenlang politiek activist in Sheffield, een toontje lager te laten zingen. Deze kans hebben ze ten volle benut. Mark werd veroordeeld en er volgden acht jaren in de gevangenis. Tijdens zijn gevangenschap heeft hij in zo'n 20 gevangenissen gezeten. Met zijn aanhoudende activisme binnen het gevangenissysteem was hij in geen enkele gevangenis een graag geziene 'gast'.

Mark werd in juni 2002 vrijgelaten, na tweederde van zijn straf uitgezeten te hebben. Vrij, maar nog steeds als schuldig gezien door de Britse Klassenjustitie, gaat Mark door met zijn strijd voor rechtvaardigheid. Momenteel ligt zijn zaak bij de Criminal Cases Review Commission. Deze commissie beoordeelt zaken opnieuw en kan beslissen dat een veroordeelde toch onschuldig is. Veelal duurt dit lang en soms moet iemands zaak meermalen voor de commissie komen voordat erkend wordt dat een veroordeelde schuldig is.

Dat politieke gevangenen goede steun moeten krijgen vanuit de anarchistische beweging, was een rode lijn in Marks verhaal. Zelf heeft hij de eerste jaren van zijn gevangenschap aan den lijve ondervonden hoe het is niet door 'kameraden' gesteund te worden. Het heeft zo'n 5 jaar geduurd, voordat de anarchistische beweging in Groot-Brittannië Mark de steun begón te geven die hij verdiende. Toch zijn er tot het eind van zijn gevangenschap groepen gebleven die hem in woord maar niet in

daad steunden. Mark vindt dat anarchisten als ze in de gevangenis komen, hun strijd niet op moeten geven en hun integriteit moeten tonen. Anders wordt de beweging niet serieus genomen. Maar anarchistische gevangenen moeten hierbij ook op steun vanuit de beweging kunnen rekenen.

Aan het eind van de middag waren er nog twee sprekers. Als eerste was er een spreker van de steungroep voor Maarten en daarna iemand over de situatie van de Thessaloniki gevangenen. Maartens gevecht tegen uitlevering is nog steeds gaande. Op 26 augustus was de uitspraak van de rechter dat Maarten uitgeleverd mocht worden aan Zweden. Er werd cassatie ingesteld, hierover wordt binnen enkele weken uitspraak gedaan. Daarna is het aan Minister van Justitie Donner om te besluiten Maarten wel of niet uit te leveren. Zweden wil Maarten vervolgen voor zware ordeverstoring en geweldpleging tegen een agent. Van andere mensen die vervolgd werden voor hun aanwezigheid in juni 2001 bij de Eurotop in Göteborg en niet uit Zweden kwamen, is de zaak al lang aan het eigen land overgedragen. Nederland is echter erg gemakkelijk in het uitleveren van mensen en dus wacht Maarten nog steeds op zijn uitgeleving.

De Göteborgprocessen zijn van diverse kanten bekritiseerd. Activisten zijn op grond van de meest vreemde bewijslast veroordeeld. Zo is er iemand veroordeeld voor het gooien van een steen over een afstand die de olympisch kampioen kogelstoten nog niet eens haalt. Maartens zaak is nauwelijks onderbouwd en er is voldoende bewijs van zijn onschuld, zowel getuigen als video-opnames. Als Maarten wordt uitgeleverd, is de kans dat hij een eerlijk proces krijgt miniem. Daarom: geen uitlevering van Maarten.

Dezelfde manier van activisten 'berechten' gebeurt ook in Griekenland. Naar aanleiding van de Eurotop afgelopen zomer in Thessaloniki zitten nog 7 mensen vast. Ook hier wordt de bewijslast in elkaar gedraaid door een corrupte politie en justitie. Verderop in deze Directe Actie is meer te lezen over de situatie van de gevangenen in Thessaloniki. Momenteel zijn ze in hongerstaking.

Als afsluiting van de middag was er eten en drinken. Om een uur of acht gingen de meeste aanwezigen richting de Bijlmerbajes om daar Juanra een hart onder de riem te steken. Zijn uitlevering naderde en dit kon wel eens de laatste keer zijn dat we hem met een lawaaidemo konden steunen. Dit nare vermoeden is waarheid geworden. Juanra is 23 oktober op een vliegtuig naar Spanje gezet. Hij is daar niet in isolatie geplaatst. De volgende dag werd hij al voorgeleid aan de Spaanse onderzoeksrechter Garzon. Juanra heeft kalm de aanklacht gehoord en zijn verklaring afgelegd. Momenteel zit hij in de gevangenis Soto del Real. Deze gevangenis dient vaak als tussenstop voor politieke gevangenen op weg naar een andere bajes. Vermoedelijk zal Juanra hier dan ook niet lang zitten.

's Avonds werd buiten, het was toen nog mooi weer, ter afsluiting van de dag Attica gedraaid. In deze documentaire komen gevangenen aan het woord die betrokken waren bij de opstand van 1971 in deze gevangenis in de Verenigde Staten. Er waren interviews met gevangenen tijdens de opstand, met gegijzelde bewakers en beelden van toespraken van de gevangenen. Ook waren er beelden van de onderzoekscommissie van de overheid die zich heeft gebogen over het afhandelen van de opstand. Deze bleek 13 september, op de dag na, 32 jaar geleden onderdrukt te zijn. Daarbij werd door het leger en politie vanuit de lucht in het wilde weg geschoten op gevangenen die al op de grond lagen of de gevangenis in vluchtten. Het was een indrukwekkende documentaire die ons weer eens duidelijk toonde dat de gevangenis een weerspiegeling van de maatschappij is en de sociale tegenstellingen meestal nog scherper tot uitdrukking komen.

AGA

Een historisch akkoord.

Tijd voor een historisch initiatief?

Veel anarchisten zullen met grote interesse de gebeurtenissen gevolgd hebben in de aanloop naar en tijdens het Najaarsoverleg. Misschien dat een enkeling nog betrokken is geweest bij de debatten en de acties die gevoerd werden door de vakbeweging. Vakbondsbestuurders en voorzitters spraken over de asociale plannen van het kabinet Balkenende 2 alsof zij werkelijk vonden dat er wat aan gedaan moest worden. Harde middelen hoefden niet geschuwd te worden. Ik kan me de middag van 14 oktober in Den Haag nog goed herinneren. Guus van Huygevoort, voorzitter van ABVA-KABO, sprak ons toe en zei dat het toch niet zo kon zijn dat de vakbond er was om slechts de scherpe kanten van het kapitalisme af te halen. Ja, ik meende toch echt het woord kapitalisme te horen. Ook Lodewijk de Waal sprak heldere taal. Hij liet ons weten niet naar huis te gaan zonder stevige concessies van het kabinet. Het kon wel eens laat worden. Ik was nog niet koud terug uit Den Haag of de 'stevige' concessies waren al bereikt.

Kortweg komt het op het volgende neer. Aan het beleid voor de gezondheidszorg verandert vrijwel niks. De (pre-)pensioen- en levensloopregelingen worden opgeschort om over een paar jaar nog eens over te praten. Op het gebied van de werkgelegenheid is alleen het recht op WW voor jongeren ongewijzigd gebleven en de afschaffing van de kortdurende WW is van de baan. Ook hier wordt de rest opgeschort voor nader overleg of gaat gewoon door. Voor de WAO zijn de maatregelen iets verzacht. De herkeuring komt wel en de keuring wordt strenger, weliswaar iets

minder vergaand dan voorgesteld. Zo zijn er nog wel wat kleinigheden te noemen.[1]

Uiteindelijk is het een bijzonder mager resultaat. Toch was volgens de voorzitter en vice-voorzitter van de FNV het onderste uit de kan gehaald. Zalm vond dat ze gewoon goed onderhandeld hadden. Dit resultaat moest maar geaccepteerd worden omdat er niet nog eens aan tafel geschoven kon worden. Woorden die uit de mond van Zalm natuurlijk erg gewantrouwd moeten worden. De meeste maatregelen gaan gewoon door of worden opgeschort voor nader overleg. Wij moeten daarvoor nu al wel een loonstop toezeggen. En dan maar hopen dat in de toekomst met dit kabinet nog iets goeds uit nog volgende onderhandelingen komt.

Dit was ook de reactie van bestuurders en leden die al snel in de krant verscheen. En die leden moest de FNV nog raadplegen. Ze had zich immers laten ontvallen dat alle leden zich over een resultaat zouden kunnen uitspreken. In de derde week van oktober kregen alle FNV leden een kaart in de bus waarop zij konden aangeven of ze voor of tegen waren. Ongeveer 1/6 van de 1, 2 miljoen leden stuurde deze kaart terug. 56% stemde voor en 42% stemde tegen. Lodewijk de Waal omschreef de uitslag als volgt: "deze dag is een opsteker voor de vakbondsdemocratie." Welke vakbondsdemocratie bedoelt hij? Slechts éénzesde van de leden heeft gestemd. Dit is gebeurd in de anonimiteit van de huiskamer. Er zijn geen bijeenkomsten geweest waarin gediscussieerd kon worden over het akkoord, laat staan bijeenkomsten met beslissingsbevoegdheid. Slechts FNV Bondgenoten heeft een aantal informatieve vergaderingen gehouden. In Amsterdam was een meerderheid van zo'n 40 van de ongeveer 50 aanwezigen tegen, in Rotterdam alle 180. Te merken was dat er toch de angst was dat wanneer er tegen gestemd zou worden en het akkoord daadwerkelijk verworpen, de FNV er niet in zou slagen om door acties iets beters af te dwingen.

De acties voorafgaand aan het Najaarsoverleg waren inderdaad niet zo overweldigend als de vakcentrale wel gehoopt had. Dit is echter niet verbazingwekkend. Nederland kent geen recente historie van nationale en sectoroverstijgend acties georganiseerd door de vakcentrales. Evenmin zijn grote delen van de bevolking op een andere manier dan in de vakbond actief georganiseerd. Acties van enige omvang moeten over een langere periode opgebouwd worden. Of ze dan uiteindelijk effect bereiken of niet, is nooit te voorspellen.

Het gaat echter te ver om elke keer als er uit onderhandelingen magere compromissen komen, denk ook aan het SER akkoord over de WAO, maar voor te stemmen, omdat er geen vertrouwen is met acties meer te bereiken en dat geen akkoord nog slechtere kabinetsplannen betekent. De vakbeweging is door de jaren heen door het overleg haar eigen doodlopende weg ingereden. De medeverantwoordelijkheid voor de afbraak onder Paars ontnam haar de mogelijkheid tot kritiek. Het wordt tijd, dat deze situatie verandert.

Hoewel ontwikkelingen binnen de vakbeweging altijd een onverwachte ommekeer kunnen brengen zodra het onderhandelingsresultaat een akkoord wordt, valt er toch niet te verwachten dat de vakbeweging zelf in staat zal zijn deze situatie te veranderen. In de ideologische leegte die de vakbeweging heeft gecreëerd, ligt voor anarchisten de mogelijkheid onze ideeën over organisatie en directe actie opnieuw van invloed te laten zijn in de Nederlands arbeidersbeweging. Waar in ons omringende landen anarchisten op verschillende manieren nog bij de vakbondsstrijd betrokken zijn, denk o.a. aan de FAU in Duitsland, maar ook aan Belgische anarchisten binnen de socialistische vakbond, is in Nederland feitelijk geen sprake meer van een anarchistisch deel binnen de arbeidersbeweging. Met het doodbloeden van de actieve afdelingen van de Vrije Bond in de jaren negentig, is de laatste anarchistische aanwezigheid in de vakbondsstrijd verdwenen.

In een tijd waarin vakbonden hun rol als actieve organisatie verliezen, maar de ontevredenheid over de (arbeids)situatie in Nederland toeneemt, kan de anarchistische beweging niet aan de zijlijn blijven staan. We zouden gezamenlijk moeten kijken hoe wij onze ideeën weer de relevantie voor de vakbondsstrijd kunnen geven die ze verdienen. Het organiseren van een vakbond op direct democratische basis, waarin alle loonafhankelijken zich kunnen organiseren, of in ieder geval het propageren van het organiseren zou onz belangrijkste taak kunnen zijn. Zo'n bond mengt zich niet in allerlei vormen van overleg. Ze hoeft niet verantwoordelijk te zijn voor de economie, omdat ze deze economie niet verkozen heeft. De kracht van zo'n organisatie ligt in de betrokkenheid en activiteit van de leden. Of dit nou om een groot of klein aantal gaat, resultaat kan altijd geboekt worden. AGA heeft in Amsterdam de afgelopen twee jaar een paar keer zo'n overwinning in de vakbondsstrijd behaald. Dit werd steeds door een kleine groep activisten georganiseerd.

Belangrijker dan het dragen van het bijvoeglijk naamwoord anarchistische of anarchosyndicalistische is het dat zo'n vakbond een organisatie is doordrongen van anarchistische organisatieprincipes. Haar leden organiseren zichzelf zonder tussenkomst van betaalde bestuurders of andere vertegenwoordigers. Het middelpunt van de organisatie zijn de lokale vergaderingen, waaraan alle leden mee kunnen doen.

LOKAAL

Minstens zo belangrijk is het politieke karakter van de vakbond. Er hoeft niet getwijfeld te worden of men de oorlog tegen Irak zal steunen, want anti-militarisme is inherent aan haar anti-autoritaire organisatieprincipe. De tegenstelling tussen kapitaal en arbeid is niet de enige waartegen de vakbond in verzet komt. Ook sekse- en rassenscheiding is onlosmakelijk aan haar verzet tegen het kapitalisme verbonden.

De directe verdediging van de rechten van werkenden en uitkeringsgerechtigden staat op de eerste plaats. Omdat het besef, dat het kapitalisme geen oplossing biedt voor de problemen in de wereld, diep geworteld is in de organisatie, is het niet meer dan normaal dat ook het bevorderen van ecologische ideeën over bijvoorbeeld duurzaam gebruik van natuurlijke hulpbronnen belangrijk zijn. Uiteindelijk vloeit hieruit voort dat zo'n vakbond zich als einddoel stelt de huidige machtsverhoudingen zodanig te hervormen, dat er de ruimte ontstaat om een andere maatschappijvorm te realiseren: een maatschappij op libertair communistische grondslag, zowel op economisch als sociaal gebied federalistisch georganiseerd zonder loonstelsel en geld, waarin ieder naar mogelijkheid arbeidt en naar behoefte kan nemen.

De mate waarin wij zelf vertrouwen hebben in de mogelijkheid van zo'n revolutionaire hervorming van de maatschappij en de mate waarin dit vertrouwen weerspiegeld wordt in onze organisatie(s), zal het succes bepalen. Het is nu aan ons om te besluiten of wij onszelf de taak gaan stellen deze revolutionaire weg op te gaan of dat we kritiek blijven toeschreeuwen vanaf de zijlijn.

Herre

[1] Kijk voor meer informatie op www.fnv.nl

GEVANGENIS

Thessaloniki prisoners: HUNGER STRIKE

During the European summit in Thessaloniki in June 2003, the police arrested 27 people after a brutal attack against the demonstrators. Seven of them are still in prison facing very serious fake charges created by the police. This has already been proved - a video projected by mainstream mass media in Greece shows very clearly that the cops change the bag of one of the arrested persons with another one filled with molotovs. The rest of them, 20 persons, have to go to court the next months.

The seven who are still in jail are Simon Chapman, Carlos Martin, Fernando Pereth, Suleiman Dakduk (Castro), Spyros Tsitsas, Mihalis Traikapis and Dimitris Fliouras. The last two of them are imprisoned in a juvenile prison.

From the first moment many solidarity actions took place in Greece and other countries as a large number of comrades are trying to reply to the Greek police's tortures and the future plans of European Union. We always have to remember that the radical actions don't stop according to the power's wish but it keeps going on daily.

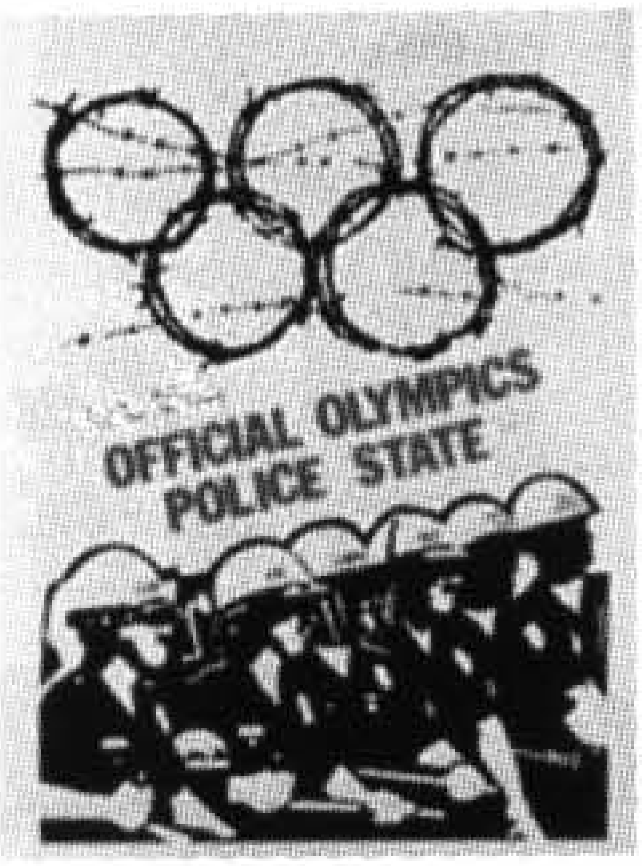
So, many demonstrations, happenings, protests in front of jails or courts, live concerts, sabotage against specific targets happened in many different cities and towns of Greece like Athens, Thessaloniki, Patras, Mytilini, Crete, Ioannina, Argostoli etc. Many different political groups, social centres, iniatives and even student or trade unions have signed declarations demanding the direct freedom of the detainees. Particular in Crete where Castro lives the support from the wider society is very strong. The last year as an activist he was involved in the local community in emigrants' issues and as a member of the construction trade union. There's a possibility of the Greek State sending Castro back to Syria, because he's an illegal emigrant. There, he might face high charges even the death penalty because of his political actions.

Also many solidarity actions at Greek embassies, and other places, happened all over the world like Milan, Berlin, in Spain of course as two of the prisoners come from there (Valencia, Burgos, Madrid - in Madrid seven comrades were arrested in a solidarity march as international police wants to terrorise us ...), in Amsterdam we had sabotages against the Greek organization of tourism, London, Austria, Brussels, Turin, Rome, Buenos Aires, Vancouver etc. Solidarity messages come daily from Turkey, Canada and all over the world. The Spanish anarchosyndicalist union C.N.T. also protested against this imprisonment, as one of the prisoners is member of this union. The 21st of September was the international solidarity day with actions from Sofia until Barcelona with very high participation.

The mainstream mass media kept a silent about this case and the last months some comrades many times occupied radio channels, news agencies, journalist unions and governmental buildings in order to publish all this story of state

GEVANGENIS

repression.

TheGreek Justice has already denied twice claims for ending the imprisonment until the court case, as Greek bastard judges are trying to build their profile as the warriors against world terrorism. Under this term they can fit everything like strikes, marches, demonstrations, throwing stones against riot police, being a non-obedient slave.

Our comrades as the last weapon against the Vampire State and the elite have started a hunger strike. Suleiman Dakduk (Castro) from 21/09, Carlos Martin, Fernaldo Pereth, Simon Chapman from 5/10 and Spyros Tsitsas from 7/10. They fight for their immediate release and dropping of all charges against them. Additionally Castro demands he won't be deported to Syria and that he will be granted a residence permit, since he has been living and working in Crete for more than 10 years.

After the beginning of the hunger strike the director of the prison has allowed our comrades only contact with the lawyers. Therefore they have actually come under an isolation condition as a revenge for their hunger strike.

Antonia, Mylen, Nerea, the hunger strikers' girlfriends and wives, also started a supportive, symbolic hunger strike on 31st October in the centre of Thessalonica which lasted 3 days. In Spain they have already started a round of supportive hunger strikes in front of the ministry for foreign affairs. The solidarity actions of C.N.T. and many other different political groups all over the country from Zaragoza to La Palma become more and more intensive and new actions will come the next days from the entire world.

The hunger strikers have started to visit the hospital as their health is getting worse day by day. The next days we expect their definitive stay in the hospitals. The managements of the hospitals deny to accept them as they refuse to eat, going on the strike, and the hospital is afraid of taking responsibilities. When Carlos Martin visited the hospital, 50 men of the antiterrorism Special Forces who flooded the rooms of the hospital escorted him. In order to create and show how dangerous the strikers are and to prove that the war against the terrorism is going on, they put Carlos in a chair with tied hands and they hit him all night. The next day comrades occupied the hospital to protest against the cops and the doctors who accepted this behaviour.

They are going on occupying buildings like the Olympic Games 2004 authority, municipal house of Crete etc. One big demonstration happened 0n 6/11/03 in Athens and there are more on 8/11/03 and not only in Athens or Thessaloniki. In the night of 6/11/03 three banks in the centre of Athens were burnt as one more action against the imprisonment. The international solidarity actions are getting stronger with press conferences, demos, and sabotage in Britain, Spain (in metro), U.S.A. etc. Vasilis Tzortzatos, one of the imprisoned members of urban guerrilla 17N, started a hunger strike for 10 days in order to support the detainees in Thessaloniki. The last days police decided to move the prisoners from Thessaloniki to Athens for "security reasons" - they are always ridiculous - actually in order to split the prisoners' group to different prisons and hospitals and therefore to split also the solidarity actions that occur outside of the prison and the hospital. Finally prisoners were transferred on 11/11, despite their bad health condition. To protest against their treatment they did a one day thirst strike on 10/11. From the first moment in Athens a new wave of solidarity actions took place out of the prison and the hospital where Fernando has gone. Normally all prisoners should have gone to the hospitals but the state wants to hide the critical condition of prisoners' health. Another attempt by the police to terrorise us was the arrest of two comrades who were taking a video from the prisoner's transfer!!!
The two juvenile prisoners Mihalis Traikapis and Dimitris Fliouras did a hunger strike as support for seven days 10-17/11.

As the time is passing more and more actions take place. More and more political groups or trade unions express solidarity. Some doctors are afraid of permanent damage to the hunger strikers' healths even if they stop the strike immediately…
We know who are the responsible for whatever is going to happen….

Don't forget: they are not alone - Freedom

P.

For contact about financial support:
financial2003@disobey.net
International contact and coordination:
contacts2003@disobey.net
The improvement of prisoner's daily life:
solidarity@disobey.net